

ALS 'T VERMOGEN AANWAST DOOR G. J. PEELLEN

ZE hadden 't dan eindelijk van Ma weten gedaan te krijgen dat ze een gezellig souperje in Parkzicht zouden hebben.

Ma zou 't wel, voorzichtig aan, bij Pa in orde brengen; trouwens, die sprak toch bijna niet meer tegen, den laatsten tijd.

Mevrouw van Hoven had eerst wel bezwaren gemaakt, voorgesteld dat 't huiselijk zou blijven: Mien had toch haar diploma van de huishoudschool, en kon zoo goed wat smakelijke koude gerechten klaar maken..... en dan een croquette vooraf, dat ging toch best! Want Pa hield niet van die opscheep, dat wisten de meisjes toch.....!

Maar toen had ze moeten hooren: „Ik zelf koken? En dan zeker den heelen middag in m'n werkkleeren in de keuken zijn, en niet voor den dag kunnen komen als we menschen krijgen, om te feliciteeren?”

Of wou u soms dat ik in m'n gelegenheidsjaponnetje voor 't fornuis ga staan? Bespottelijk!”

Daar was wel iets van aan, had Ma toe moeten geven.

„Maar kunnen we dan niet een souperje kant en klaar hier laten bezorgen door de Coöperatieve Keuken?”

„Hè Ma, wat ordinair.....!”, minachtte Mien, en ook Jo, 't bruidje, dat tot nogtoe gezwegen had, zei afkeurend:

„De Coöperatieve Keuken, dat is toch heelemaal niet fijn: stel je vóór, ze zien op de menu's dat 't daar vandaan komt!”

„Waarom kunnen we nou niet gewoon de heele fuif in Parkzicht geven?” probeerde Mien voorzichtig.

„Dat kan toch best, en dat past toch ook bij onzen stánd..... en vooral nu die deftige vriend van Jacques komt, die René van Haefthe..... die is 't zelf zoo royaal gewend.

Daar moeten we toch ook mee rekenen!”

Wesfelend had moeders antwoord geklonken:

„Ja, maar alles heeft toch al zoo veel gekost, en we wonen nu toch ruim, en..... we moeten ook een beetje aan Pa denken: die heeft den laatsten tijd al maar gezwegen, en 't laten gaan, maar dat duurt net zoolang tot hij eens losbarst en dan komt er niets van dat alles!”

„Och..... Pá, die is zoo ouwerwetsch, die doet altijd net of hij nog metselaar is.....!”

In stilte lachte 't mevrouw van Hoven wel toe, zoo'n partijtje in Parkzicht.

Dat maakte een prachtige indruk bij de kennissen, en vooral nou die van Haefthe zoo'n werk van Mien maakte.....! wie weet? — En al was 't alleen maar om haar schoonzuster en die stijve armoezaaler van een zwager eens de oogen uit te steken.....

En zoo werd besloten tot een feestavondje in Parkzicht.....

Pa zweeg.....

* * *

Van Hoven was als dorpsmetselaarsbaas begonnen, n de zaak die hij van z'n schoonvader overgenomen had.

Er was in het kleine plaatsje weinig kans geweest op vooruit komen.

Hij had wel z'n vaste klanten voor reparatiewerk, in den schoonmaaktijd witten, een schuurtje bouwen, en heel zelden eens een arbeidershuisje, maar geen kans op groote karweien.

Zóó waren z'n eerste huwelijksjaren niet zonder zorg geweest — z'n gezin breidde uit, en z'n vrouw, die den naam had „grootsig” te zijn, kwam steeds te kort.

Telkens moest z'n schoonvader bijspringen tot na

De lente komt haar blijde boodschap weder brengen. In het Amsterdamsche Vondelpark genieten velen van dit perk met fleurige crocussen.

diens sterven 't aardige sommetje dat z'n eenige dochter kreeg, het van Hoven mogelijk maakte, op aandraden van een vriend, z'n geluk in Amsterdam te beproeven. En dat had hij daar gevonden!

De op risico gebouwde huizen aan den rand van de zich steeds uitbreidende stad, had hij heel voordelig verkocht.

Zoo kon hij steeds grootere blokken onder handen nemen, en langzamerhand kreeg hij als aannemer goeden naam.

De eerste jaren, bescheiden op een bovenhuisje wonend, hadden ze een aardigen spaarpot gemaakt.

Maar z'n vrouw was zich gaan voëlen, zocht omgang met vrouwen van collega's, toen haar kinderen grooter waren, en haar dochters moeder in haar weelde-neiging steunden.....

Ze waren verhuisd naar een mooiere woning, die „natúúrlijk” nieuw gemeubileerd was.

„Wat moest je nou met die ouwe mattenstoelen in zoo'n modern huis?”

En geleidelijk was ze van juffrouw Mevrouw, en van Moe, Ma geworden.....:

„Ze hadden er nu toch het geld voor?”

In 't begin had van Hoven zich krachtig verzet tegen die grootdoenerij, die steeds hoger opgevoerde levensstandaard:

„Ze moesten niet denken dat er geen ópkomen aan was.....”

Z'n bedrijf was riskant, en er konden wel slappe, zorgvolle jaren komen.

Maar z'n vrouw had steeds nieuwe tegenargumenten gevonden, die ze vol verontwaardiging als de veronachtzaamde, de-in-een-hoek-gezette aanvoerde:

Moesten ze dan d'r stand niet ophouden? Kon het hém dan niet schelen hoe z'n vrouw en dochters er bij liepen?

Of wilde hij soms door de collega's uitgelachen worden?

Hij moest niet vergeten, dat ze nu niet meer in dat stijve dorp zaten!

En 't was toch ook in zijn belang, dat de meisjes een goede opvoeding kregen, en kans maakten op een goed huwelijk!

Of moesten die soms met een paar domme armoezaaiers trouwen, of haar ouders tot last blijven.....?

En ze had haar zin toch doorgedreven.

Toen bij 't opgroeien, z'n kinderen daar nog een woordje bijvoegden, was hij langzamerhand gaan zwijgen.

Tegen die allen kon hij 't niet houden.....!

En de anderen wenden eraan, eenvoudig niet meer met de wenschen van „Pa” te rekenen.....

* * *

Nu was Jo, de oudste, de bruid. Van Hoven had veel bezwaren gehad tegen haar

huwelijk met die „kale opschepper” zooals hij z'n Haagschen schoonzoon in gedachten noemde. Maar z'n vrouw had geprobeerd hem aan 't verstand te brengen, dat Jacques, al geloofde die nu niets, toch heusch niet vijandig was, een heel mee-gaande jongen. Hij zou Jo wel vrij laten! En al was hij arm, hij kwam uit een hóógen stand, had heel deftige familie: hij kreeg een móóie betrekking, en dan konden zij nu toch best met 't installereen van 't jonge paar wat ruim helpen?

Zijn waarschuwingen, dat 't heusch niet zoo rooskleurig ging met z'n zaken den laatsten tijd, dat ze zelfs dringend moesten bezuigen, hadden niet gebaat: „Men moest óók denken aan de chique familie van Jacques: nu eens toonen dat ze wisten hoe 't hóórde.

Als Jo maar eenmaal keurig bezorgd was, dan konden ze wel verder zien!”

Wrevelig had hij gezwegen: dan moeten ze 't zelf ook maar weten!

* * *

Jo had haar uitzet gekregen zooals ze 't begeerde, en meer dan dat..... en Ma had gegeurd bij al de kennissen en — minder welgestelde — bloedverwanten!

De eene „avond” na de andere was gegeven, met als glanspunt de prachtig geslaagde partij in Parkzicht.

Wel was Pa nóg stiller geweest en teruggetrokken dan gewoonlijk, zóó zelfs dat 't opgevallen was, en sommigen mevrouw gevraagd hadden: of haar man niet wél was.

„Och”, had ze schouderophalend geantwoord, „die man is zóó antiek in z'n opvattingen, die zou nou 't liefst den heelen avond thuis gezeten hebben, en dan hoogstens een psalm zingen bij een huisorgel..... en een glaasje bisschopwijn!

Met hem kun je geen rekening houden!”

Dat hadden ze dan ook niet gedaan, en de avond was een succes geworden.....! Want een maand daarna was Mien verloofd met van Haefthe, de „deftige vriend van Jacques”. Toen die kwam had Ma alléén maar toegestemd, en haar man geëxcuseerd; Pa was zoo vreemd de laatste weken; die was den heelen dag maar op kantoor, en liet zich binnen niet meer zien, dan om stil en haastig te eten.....

* * *

Den volgenden avond prijkte onder „familieberichten” over dubbele kolombreedte de verlovingsadvertentie van Mien van Hoven en René van Haefthe.

Aan de binnenzijde van dezelfde krant, op een veel onaanzienlijker plaatsje stond onder: „Failliet verklaard”: J. van Hoven, Aannemer.....

